

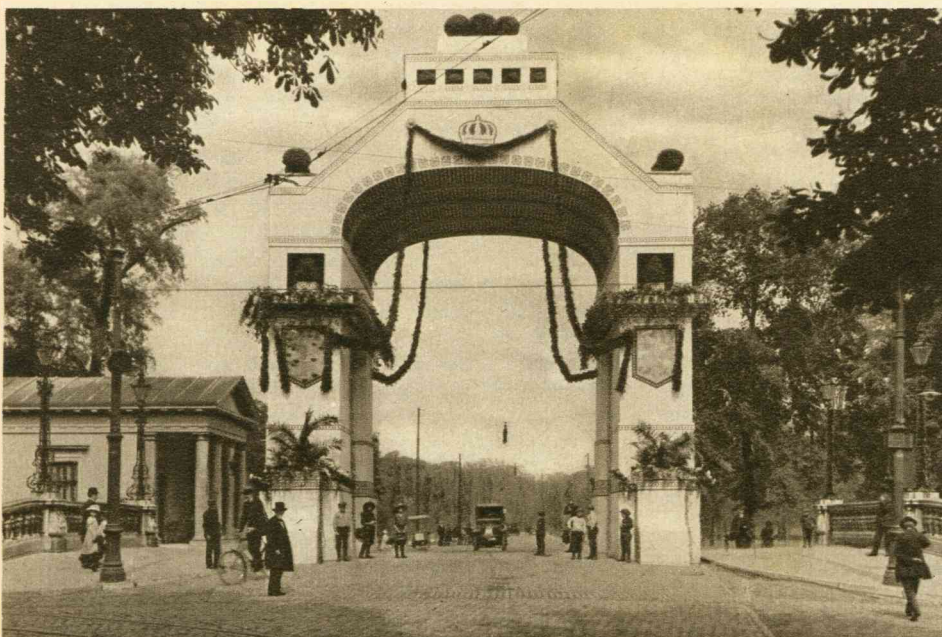
„Hoe kom je aan dat ding?” vroeg hij kortaf.
„Dat heb ik u toch al verteld, mijnheer,” zei ze huilend maar toch met een zekere waardigheid; en „ik . . . ik heb al mijnen ver geloopt naar alle mogelijke winkels . . . om te zien, wie er maar 't meest voor wil geven. De dokter, dien we bij het kleintje hebben, zegt, dat 't een Chineesche vaas is en heel oud en dat ze wel dertig pond waard is.”
Mijnheer Vonderburg, die inwendig dien dokter verwenschte, barstte uit in een luid lachen.
„Lieve meid”, riep hij luidruchtig, 't ding is nog geen dertig shilling waard „Wat is de hoogste prijs dien ze je er voor geboden hebben?”
„Vijf en een half pond,” zei ze norsch.
Mijnheer Vonderburg dacht eens even na. 't Leek een mooi stuk, en 't kon natuurlijk waar zijn, maar aan den anderen kant was 't even waarschijnlijk, dat 't meisje loog. Eigenlijk lag 't voor de hand, dat ze 't ding gestolen had. Hij trommelde met zijn vingers op de toonbank.
„Kijk eens”, zei hij met nadruk „rondt gezegd, geloof ik niks wat je me daar verteld hebt”.
„Geef me dan als 't u belijft mijn eigendom terug,” viel ze hem op hoogen toon in de rede. „U bent de eerste van al de menschen waar ik geweest ben, die zoo iets heeft durven zeggen, ik wil geen woord meer tegen u spreken, bullebak.”
Mijnheer Vonderburg trok eens aan zijn lange snor.
„Nee, nee, wacht eens even, kindlief, ik geloof, dat je me verkeerd begrijpt,” zei hij kalmeerend, op honingzoeten toon; ik veronderstel heelemaal niets slechts, zooals je schijnt te denken. Kijk eens, laat me het ding een paar dagen houden, nee, val me nou niet in de rede, ik zal er je behoorlijk een reçu voor geven en als mijn onderzoek gunstig uitvalt, dan zal ik er je waarschijnlijk een mooie prijs voor betalen.”
„Ik wil 't u een dag laten houden, geen minuut langer,” zei ze gedecideerd en voegde er op treffenden toon aan toe: „Begrijp U me dan niet! 't Kleintje ligt op sterven en heeft van alles noodig, dat we niet kunnen betalen.”
„Nou, nou,” zei mijnheer Vonderburg op een toon, die hij probeerde deelnemend te doen klinken, klopte haar kalmeerend op den schouder en deed de deur voor haar open.
„Waarschijnlijk van 't begin tot 't eind gelogen,” prevelde hij, weer naar het antieke stuk teruggaande om het nog eens en langer te onderzoeken.
Toen de gelistingeerde mijnheer dien middag zijn dagelijksch bezoek kwam brengen, had mijnheer Vonderburg verscheidene nieuwe artikelen om aan zijn critiek te onderwerpen; maar, zooals gewoonlijk, ging hij de verdiensten van ieder ding met een glimlach van afkeuring voorbij. Ten slotte haalde de winkelier de vaas voor den dag. De vreemdeling onderwierp die volgens zijn gewoonte aan een snel, vluchtig onderzoek, maar op eens begon hij een veel levendiger belangstelling te toonen.
„He, mijnheer Vonderburg, wat is dat?”
„Dat mijnheer, is een vaas van eigenaardige oude origine. Kijk, aan de merken kunt u zien, dat ze dateert uit een heel oud Chineesch tijdperk; 't is een kostbaar stuk, mijnheer, en mooi werk ook.”
„Waar heb u dat opgediept?” vroeg monsieur vol vuur.
„Gekocht, mijnheer, van een jonge dame en ik wil u wel zeggen, dat de prijs dien ik er voor betaald heb, heel hoog was.”
Maar mijnheer had geen oog af van den heer met de baard en verkeerde in een toestand van grooten twijfel. Als het namaak was, zooals hij sterk vermoedde, dan zou dat feit stellig heel gauw ontkend worden; de kennis die de vreemdeling getoond had te bezitten, bij het bekijken der andere voorwerpen, bewees, dat hij nogal een kenner was op dat punt. Maar neen, hij ging voort de kwaliteit en het heele voorkomen van ieder onderdeel van de vaas heel nauwkeurig te onderzoeken en toch bleef zijn gezicht die zekere opwinding doorstralen van den echten snuffelaar in curiositeiten, die een vondst van onschatbare waarde gedaan heeft.

Na een oogenblik zette hij de vaas neer en veegde de oppervlakte liefkoozend met zijn zakdoek af.
„Prachtig!”, riep hij opgetogen. „Dit is zonder twijfel beter dan wat u me meestal laat kijken; een vaas, gemodelleerd door uitstekende handwerkslui tijdens een denastie van heel ouden datum; het is een heel zuiver exemplaar van een zeldzaam Chineesch model. Wat vraagt u er voor?”
Mijnheer Vonderburg wist niet wat hij moest zeggen; zelf had hij maar een duister begrip van de waarde van het stuk. Maar voor alle dingen moest hij niet te weinig vragen. De vreemdeling was al heel wat kalmer geworden en hernam langzamerhand zijn tegenwoordigheid van geest; een oogenblik had de man van zaken in hem zich laten op zij duwen door den verzamelaar.
„'t Is een verbazend zeldzaam stuk,” begon de winkelier.
„Jawel, natuurlijk,” zei Monsieur; „dat weten we wel mijnheer Vonderburg. Vijf en dertig guineas, wat zegt u daarvan?”
Mijnheer Vonderburg keek hem met een listigen blik aan en lachte even op een manier waaruit men kon opmaken wat men wilde.
„Nu, ik geef er veertig voor.”
De winkelier liet een geknor hooren, dat hem nog tot niets verbond.
„Vijf en veertig dan, me dunkt, dat is een flinke som.”
De heer Vonderburg, die niet langer durfde zwijgen, schoot nu in eens uit zijn slof.
„Mijn prijs is honderd pond,” zei hij op een toon, die alle verder looven en bieden uitsloot.
De heer met de baard mompelde een fransche vloek en stapte de kamer op en neer, bij zich zelf iets narekenend.
„Ik geef u vijf en vijftig, mijnheer Vonderburg.”
„Ik kan 't niet doen, mijnheer.”
Mijnheer liep weer een oogenblik op en neer.
„Luister eens, mijnheer Vonderburg,” zei hij eindelijk, „ik zal eens over uw prijs nadenken en morgen terugkomen. Maar ik vrees, dat ik niet zooveel kan geven. Maar belooft me vóór alle dingen, dat u de vaas in dien tusschentijd niet zult verkoopen, hoeveel men er u ook voor biedt. En . . . denkt u er ook eens over na, of u ze niet voor een heel klein beetje minder kunt geven.”
Ten prooi aan de meest tegenstrijdige aandoeningen gaf de winkelier de verlangde belofte en monsieur wandelde weg alsof hij door vleugels werd gedragen. Allerlei gedachten doorkruisten in wilde verwarring het brein van mijnheer Vonderburg. Gedurende het verdere gedeelte van den dag werd er niet dikwijls aan de snor getrokken en schenen de schorre keelbloeden vergeten; alles was heusch totaal anders dan gewoonlijk en van dat oogenblik af tot dat hij naar bed ging, zong en floot hij als een gewone schooljongen, die met vakantie thuis is.
Die stemming duurde in gematigder vorm voort tot den volgenden morgen en toen het meisje met het droevige gezichtje haar eigendom kwam opeischen, begroette mijnheer Vonderburg haar met een vaderlijken glimlach en het aanbieden van een stoel; zij scheen evenwel erg onrustig.
„Als 't u blijft, ik wou de vaas graag dadelijk terug 't kleintje is een beetje beter en nu wil moeder ze niet verkoopen. Hier is uw bewijs.”
„O, maar, ziet u” begon mijnheer Vonderburg.
„Dadelijk, als 't u blijft,” schreeuwde ze in plotselinge woede; „u hebt er zeker een deskundige bij gehaald en nu wilt u de vaas houden. Geef ze dadelijk hier of ik haal een agent.”
Dat was een streep door de rekening en 't leek wel of ze meende, wat ze zei.
Best, kindlief,” zei mijnheer Vonderburg haastig, „maar gun me tenminste den tijd om het ding voor je te halen.”
Hij deed een paar stappen, alsof hij ernaar ging zoeken. Uit een andere kamer bracht hij een handvol goudstukken

mee en, schijnbaar nog voortgaande met stelselmatig den winkel door te zoeken, liet hij een welluidenden stroom van de eene hand in andere glijden.
Het meisje hijgde even en toen de winkelier dat hoorde, glimlachte hij stilletjes. Weer klonk de welluidenden stroom en weer volgde hetzelfde hijgende geluid.
„Kijk eens hier, beste meid,” zei hij bedaard, „wat denk je van tien pond voor je moeder en één voor jezelf?”
„Nee, nee, o nee, ik mag 't niet doen! Geef me mijn vaas!”
Mijnheer Vonderburg leunde over de toonbank, spreidde vijftien goudstukken in een rechte rij naast elkaar uit en legde er nog één voor. Het meisje keek er vol verrukking naar.
„Wat zeg je nou?” zei hij dood-kalm.
„Ik mag 't niet doen, o, ik weet heusch niet nee, natuurlijk mag ik 't niet doen.”
Mijnheer Vonderburg streek ze langzaam op in zijn linkerhand en hield er één tusschen duim en wijsvinger voor haar gezicht.
Een oogenblik bleef ze staan, krampachtig hijgend. Hij deed alsof hij ze in zijn zak wilde steken. Op eens pakte ze het eene goudstuk beet. smet driftig 't bewijs op de toonbank en zette haar naam op een ander, dat hij haar toe duwde. Toen gleden één voor één de vijftien goudstukken in haar handen, die zich rondten tot een kom om ze in op te vangen, zooals een dorstige vijver een kabbellenden beek in zich opvangt.
Joe Bevan telde, lustig fluitend, de zestien gouden munten van het Vereenigde Koninkrijk op de wrakke tafel uit. Kiddy, zittende op de armleuning van zijn stoel, was even vroolijk als hij.
„Luister eens, Kid!” riep de jonge man toen ze hun schat hadden nageteld. 't Is een boff! Zeg, we gaan er van avond vandoor, 't is toch waarachtig niet noodig om iets van de duiten aan de leveranciers af te staan.”
't Vrouwje sloeg haar armen om zijn hals en zoende hem.

Drie weken later las Joe Bevan, onder 't drinken van een morgenborreltje, op zijn gemak de courant. Hij voelde zich vredig gestemd tegenover het menschedom; hij zag alle dingen mooi.
Het hoofdartikel vond hij niet interessant, dus ging hij over tot de korte berichten. Toen viel zij oog op iets onderaan een bladzijde.
„Veiling bij Christy.”
„Onder de vele belangrijke en waardevolle kunstwerken die gisteren bij de heeren Christy werden geveild, was een zeldzaam fijne vaas van oud Chineesche Constructie; het was een superieur stuk werk vanaf er liep een donkerroode streep zig-zag naar beneden werd tien dagen geleden door den heer Lionel W. Hirst ontdekt in een klein tweede-hands winkeltje in Bow. Daar hij het herkende als een superieur stuk, kocht hij het voor dertig pond (£ 30) Het werd gegund aan Lord Barratt, de Kuke verzamelaar van antiquiteiten en andere zeldzaamheden voor 900 guineas. de vaas is een stuk van groote archeologische waarde
Mijnheer Bevan las niet verder. Het blad verfrommelend in zijn zak, schreeuwde hij boos: „Loop naar de bliksem met je archeologische waarde,” en ging haastig den weg naar huis op.
Teruggekeerd op hun gemeubileerde kamers in Brixton, duwde hij Kiddy zonder complimenten in een stoel, en gooidde haar de courant toe. Lees eens even, wat ik heb aangestreept,” beval hij.
Doodelijke stilte van eenige seconden. Toen sloeg Bevan de oogen op.
„Je mag me gerust een idioot noemen, Kiddy,” zei de scharrelaar deemoedig.
En dat deed ze ook.

DE VERSIERING IN DEN HAAG TER GELEGENHEID VAN HET BEZOEK VAN HET DEENSCH KONINGSPAAR.

De Eerepoort aan de Boschbrug.

(Foto's Couvée.)

De versiering van het standbeeld voor het Paleis.